

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně: **Datura, s.r.o.**, IČO 26700620,
sídlem Záhřebská 154/30, 120 00 Praha 2,
zastoupená JUDr. Martou Macháčkovou, Ph.D., daňovým poradcem,
sídlem Nová 246/17, 664 49 Ostopovice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČO 72080043,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2025, č. j.: 23371/25/5300-21444-712994

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu - dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty („DPH“ či „daň“) ze dne 24. 7. 2024, č. j. 5993040/24/2002-52522-108613, za zdaňovací období duben 2020, kterým byla doměřena daň ve výši 11 382 000 Kč a stanovena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 2 276 400 Kč.
2. Správce daně doměřil daň žalobkyni z důvodu, že nebyly prokázány podmínky nároku na odpočet dle § 72 a § 73 ZDPH, protože žalobkyně neprokázala faktické uskutečnění plnění od společnosti OMERTA, která měla zprostředkovat nákup zdravotnických masek z Číny.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně předně namítá, že předložila daňové doklady, doklady o úhradě i účetní vazby na následný prodej masek významným odběratelům, což žalovaný v rozhodnutí výslovně uznal. Správce daně nicméně vyjádřil subjektivní pochybnosti, že provize byla příliš vysoká a byla hrazena převážně v hotovosti, což považoval za nestandardní. Tyto úvahy však nepředstavují důkaz o neuskutečnění plnění, ale pouze odhad či spekulaci. Správce daně měl unést důkazní břemeno k prokázání neexistence plnění, což podle žalobkyně neučinil. Žalobkyně proto namítá, že správce daně nesprávně a v rozporu se zákonem obrátil důkazní břemeno zpět na ni.
4. Žalobkyně podrobně vysvětlila, že transakce proběhla v mimořádných podmínkách kritického nedostatku ochranných zdravotnických prostředků na jaře 2020 a že provize OMERTA odpovídala situaci na trhu i riziku transakce. Upozornila, že hlavní osoba jednající za žalobkyni byl MUDr. S., který jako lékař v době pandemie usiloval o rychlé zajištění masek, přičemž motivem nebyl zisk, ale veřejný zájem na zajištění ochranných pomůcek. Správce daně tyto okolnosti vůbec nezohlednil, ačkoli byly veřejně dostupné a zásadní pro posouzení ekonomické racionality. Žalobkyně také poukázala na to, že obchod původně ekonomicky dával smysl, avšak následné zavedení cenových stropů způsobilo jeho ztrátovost, což však není důvodem k popření uskutečnění plnění. Žalovaný navíc nepřezkoumatelně hodnotil provizi jako „nepřiměřenou“, aniž uvedl, jaká výše by přiměřená byla. Správce daně ignoroval zásadu materiální pravdy a nereflekoval reálné podmínky pandemického trhu.
5. Správce daně dále zpochybnil hotovostní platby, aniž však prokázal, že tyto platby neproběhly. Žalobkyně zdůraznila, že porušení zákona o omezení plateb v hotovosti nemá vliv na hmotněprávní existenci úhrady a nemůže samo o sobě vést k neuznání nároku na odpočet DPH. Pokladní saldo sice mohlo naznačit nedostatky účetnictví, ale neznamená to, že hotovostní úhrady neproběhly; správce daně měl dále ověřovat zdroje peněžních prostředků. Správce daně se spokojil s pouhou dedukcí o nepravděpodobnosti plateb, nikoli s důkazem opaku, čímž neunesl své důkazní břemeno. Zpochybnění pokladních dokladů proto není dostatečné k popření existence plnění. Takový postup odporuje judikatuře NSS, podle níž neefektivní či rizikový obchod není důvodem pro odmítnutí odpočtu DPH.
6. Žalovaný také vyložil jako nevěrohodnou svědeckou výpověď zástupce OMERTA, aniž věcně vyhodnotil, zda rozpory mají vliv na závěr o uskutečnění zprostředkování (např. zda znal, jak se přepravuje zboží, což zprostředkovatel nemusí vědět). Podle žalobce žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odmítl tuto výpověď bez hlubšího posouzení a neprovedl další navrhované důkazy, což je v rozporu s § 115 odst. 3 daňového řádu. Dále žalovaný chybně interpretoval komunikaci na WeChatu jako důkaz, že žalobce jednal jako přímý nákupce, a nikoli prostřednictvím zprostředkovatele. Žalobce uvádí, že zprostředkovatel často jedná jménem klienta, aniž by tím byla popřena jeho role. Všechny tyto skutečnosti podle něj svědčí o tom, že žalovaný nepřezkoumatelným způsobem převzal úvahy správce daně. Postup žalovaného tak podle žalobce porušil zásadu spravedlivého procesu.

7. Žalobce uzavřel, že žalovaný zásadně porušil pravidla pro rozložení důkazního břemene, nesprávně hodnotil provedené důkazy a nevypořádal se s návrhy důkazů v odvolacím řízení. Podle žalobce nebylo řádně prokázáno, že se zdanitelné plnění neuskutečnilo, a žalovaný tedy neměl oprávnění zamítnout nárok na odpočet. Závěry žalovaného považuje žalobce za nepřezkoumatelné a založené převážně na spekulacích o ekonomické nevýhodnosti obchodu. Žalobce připomíná, že neúspěšný či ztrátový obchod není důkazem o tom, že plnění neproběhlo. Z uvedených důvodů navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Domáhá se, aby soud přezkoumal skutkové závěry a zohlednil reálný kontext pandemické situace i objektivně doložené důkazy.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že správce daně nemusí prokazovat, jak přesně se obchod uskutečnil, ani dokazovat jeho neuskutečnění, ale postačí, aby prokázal existenci vážných a důvodných pochybností o souladu tvrzení daňového subjektu se skutečností. Pokud správce daně tyto pochybnosti doloží, důkazní břemeno přechází na daňový subjekt. Žalovaný odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, která tento princip dlouhodobě potvrzuje. Podle žalovaného správce daně pochybnosti ve věci žalobkyně jasně identifikoval a přesvědčivě popsal. Tím bylo důkazní břemeno řádně přeneseno zpět na žalobkyni. Ta je poté povinna prokázat, že se plnění skutečně uskutečnilo.
9. První zásadní pochybnost se týkala extrémní výše provize společnosti OMERTA, která dosahovala téměř 95 % tržeb žalobkyně, respektive 68 % jeho vstupů. Provize přesahovala 65 milionů Kč a téměř odpovídala ceně, za kterou žalobkyně masky prodala svým odběratelům. Žalovaný poukazuje na to, že žalobkyně měla již předem sjednanou pevnou prodejní cenu s hlavním odběratelem, a musela si tedy být vědoma, že ekonomicky jde o transakci nesmyslnou. Dále žalovaný poukazuje na výpověď jednatele OMERTA, který tvrdil, že zprostředkování prováděl osobně, avšak nebyl schopen vysvětlit základní aspekty dodání, logistiky a proclení. Tyto rozpory zvyšují pochybnosti o tom, zda k plnění mohlo reálně dojít.
10. Druhá zásadní pochybnost spočívala v neúměrně nízké vlastní daňové povinnosti žalobkyně. Žalobkyně přiznala vlastní daň jen ve výši 33 tisíc Kč, ačkoli její uskutečněná plnění činila stovky milionů a daň z dovozu měla přesahovat 11 milionů Kč. Díky uplatnění odpočtu z mimořádně vysoké provize se daň snížila téměř na nulu, což žalovaný považuje za typický znak fiktivních fakturací. Výše provize odpovídala přesně takové částce, aby eliminovala vlastní daň, aniž by vznikl nadměrný odpočet. Tento vzorec je v praxi spojován s účelovým chováním.
11. Další velká pochybnost se týkala hotovostních úhrad přes 60 milionů Kč, které měly probíhat „každý den včetně víkendů a svátků“ po dobu sedmi měsíců. Žalovaný považuje takové tvrzení za zjevně nepravděpodobné, a to i vzhledem k pandemickým omezením, preferenci bezhotovostních plateb a obcházení limitu 270 000 Kč rozepisováním plateb na denní částky. Výpověď jednatele OMERTA obsahovala rozpory i ohledně způsobu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předávání hotovosti. Pokladní kniha žalobkyně byla označena za neprůkaznou, zejména proto, že žalobkyně nikdy nedoložila tvrzené výběry jednatele ve výši desítek milionů Kč. Tato pochybnost tak podle žalovaného výrazně podporuje závěr o neexistenci plnění.

12. Žalovaný shrnuje, že pochybnosti nebyly odstraněny, ale naopak zesíleny dalšími zjištěními — například že OMERTA neměla žádné zaměstnance ani provozovnu, fungovala na virtuálním sídle a její ekonomická stabilita byla velmi slabá. Komunikace na WeChatu podle něj odpovídá přímému jednání mezi kupujícím a prodávajícím, nikoli zprostředkování. Rozpory ve svědeckých výpovědích pana S. a pana D. také zvyšují nedůvěryhodnost tvrzeného obchodu. Žalovaný uzavírá, že správce daně důkazní břemeno ohledně pochybností unesl a žalobkyně své důkazní břemeno neunesla, neboť nedokázala prokázat faktické uskutečnění zdanitelného plnění. Proto námitky žalobkyně považuje za nedůvodné.
13. Žalovaný k námitce týkající se interpretace komunikace na platformě WeChat uvádí, že tato komunikace neobsahuje žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že osoba vystupující jako „J.“ jednala jako pouhý zprostředkovatel. Naopak z ní vyplývá, že vystupoval jako přímý odběratel, který masky hodlá pořídit, registrovat u zdravotnické agentury a má zajištěn jejich odběr ze strany vlády. Z komunikace navíc vyplývá, že „J.“ aktivně usiloval o další obchodní příležitosti, včetně okamžitého zájmu o testy na Covid, což podle žalovaného odpovídá jednání samostatného kupujícího. Nesoulad mezi e-mailovou komunikací, v níž byla zaslána faktura údajně panu D., a jeho svědeckou výpovědí, podle níž měl komunikovat výhradně přes WeChat, dále posiluje pochybnosti o tvrzeném zprostředkování.
14. Svědeckou výpověď jednatele společnosti OMERTA žalovaný podrobně hodnotil a shledal ji v několika ohledech rozpornou a nekonkrétní. Pan D. nebyl schopen popsat zásadní části tvrzeného zprostředkování, jako je přeprava, proclení či logistika, ačkoli měl dle svého tvrzení vše osobně zajistit. Jeho výpověď proto v kontextu ostatních zjištění nemohla přispět k prokázání faktického uskutečnění plnění. Žalovaný zdůrazňuje, že hodnotil výpověď ve vazbě na ostatní důkazy, přičemž zjištěné rozpory podporují závěr o její nevěrohodnosti.
15. K výtkám ohledně neprovedení dalších svědeckých výpovědí žalovaný uvedl, že provedení dalších důkazů nepovažoval za důvodné. Neprovedení výpovědí řádně odůvodnil jak ve Vyrozmění, tak v bodech [57], [58], [72] a [73] napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného navržené důkazy nemohly odstranit již existující a komplexně podložené pochybnosti o fakticitě plnění, a proto nebylo jejich provedení nezbytné.
16. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvádí, že se s obdobnými výhradami žalobkyně již vypořádal a nesouhlasí s tvrzením, že by přebíral „hypotézy“ prvoinstančního orgánu. Posuzované výpočty a hodnocení byly prováděny v kontextu toho, že většina masek byla předem určena pro hlavního odběratele a že provize společnosti OMERTA téměř odpovídala sjednané prodejní ceně, což činí obchod ekonomicky iracionálním. Výše provize v řádu stovek procent je podle žalovaného očividně nepřiměřená a její posouzení bylo navíc podpořeno i nelogičnostmi ve výpovědi pana D., který nebyl schopen popsat základní úkony zprostředkování. Další pochybnost posílilo zjištění, že garanci dodání masek fakturoval přímo dodavatel z Hongkongu, nikoli údajný zprostředkovatel.
17. Žalovaný dále zdůrazňuje, že institut nepřezkoumatelnosti nelze vykládat šířeji, než připouští judikatura NSS. Nepřezkoumatelnost může nastat pouze v případech, kdy z rozhodnutí není zřejmé, jak bylo rozhodnuto, nebo kdy absentují důvody do té míry, že znemožňují meritorní přezkum. Jedná se o výjimečnou situaci, nikoli o nástroj k náhradě subjektivní představy účastníka o tom, jak mělo být rozhodnutí odůvodněno. Rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správního orgánu podle něj obsahuje jasné závěry, logickou návaznost a dostatečné zdůvodnění, a proto nepřezkoumatelné není.

18. Žalovaný považuje námitku porušení zásady materiální pravdy a nestrannosti za nedůvodnou a argument žalobkyně týkající se profesní kvalifikace MUDr. S. označuje za právně irelevantní. Podle žalovaného skutečnost, že zástupce žalobce je lékařem, nemůže zhojit rozsáhlé a důvodné pochybnosti správce daně o samotném uskutečnění sporných plnění, a proto není způsobilá ovlivnit výsledek dokazování. Žalovaný dále uvádí, že tvrzení o „vyšším dobru“ a snaze zajistit respirátory pro nemocnice neodstraňuje zjištění, že hlavním odběratelem bylo hlavní město Praha za předem sjednanou cenu a většina ostatních odběratelů nebyly nemocnice, ale běžné obchodní společnosti či obce. Ve světle těchto skutečností poukaz na pozdější cenové stropy či obecný kontext pandemie nepovažuje žalovaný za relevantní.
19. Závěrem žalovaný uvádí, že správce daně postupoval nestranně, v souladu se zásadou materiální pravdy a že všechny zjištěné pochybnosti mají svůj původ v konkrétních objektivních okolnostech případu, nikoli v opomenutí údajně důležitých skutečností. Proto považuje námitku žalobce o porušení zásady materiální pravdy za nedůvodnou a konstatuje, že postup správce daně byl zákonný a přezkoumatelný.

III.

Posouzení žaloby

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
21. Soud předně uvádí, že neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových a právních úvah žalovaný vycházel a jakým způsobem jednotlivé důkazy hodnotil. Nepřezkoumatelnost nemůže být založena pouhým nesouhlasem účastníka řízení s tím, jak správní orgán důkazy vyhodnotil. Institut nepřezkoumatelnosti je vyhrazen situacím, kdy není možné zjistit obsah či důvody rozhodnutí, nikoli případům, kdy je účastník nespokojen s výsledkem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). V dané věci jsou závěry žalovaného dostatečně určité, jasné a logické, a umožňují plnohodnotný soudní přezkum.
22. Soud vycházel z následující právní úpravy:
23. Podle § 72 odst. 1 písm. a) ZDPH *plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.*
24. Podle § 73 ZDPH odst. 1 písm. a) ZDPH *pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce (...) povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.*
25. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

26. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
27. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016 – 38, v bodech 22 a 23 konstatoval, že *„pro uplatnění nároku na odpočet DPH je plátce daně povinen předložit daňový doklad [§ 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH], a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Tuto povinnost je nicméně třeba vykládat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tak, že »prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění« (rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 – 103). Pro uznání nároku na odpočet DPH tedy nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. »Je proto nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba – plátce daně, jenž je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá« (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015 – 45).“*
28. V žalovaném odkazovaném rozsudku ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil přímo k plněním spočívajícím v jednání zprostředkovatele: *„Pokud zájemce jako daňový subjekt něco takového tvrdí, tj. tvrdí, že právě proto uzavřel smlouvu o zprostředkování s určitou osobou, musí jednak prokázat, že tyto kontakty byly také ve prospěch daňového subjektu jako zájemce reálně nasazeny, tj. že zprostředkovatel vskutku ve prospěch zájemce působil. Je zřejmé, že v některých případech bude obtížné takový důkaz podat, neboť působení zprostředkovatele bude natolik intimní (a možná se pohybuje natolik blízko mezi zákonem dovoleného), že zprostředkovatel nebude ochoten poskytnout zájemci potřebnou součinnost k osvětlení toho, že a jakým způsobem ve prospěch zájemce působil. Na důkazním břemenu zájemce jako daňového subjektu to však nic nemění.“*
29. Soud nejprve považuje za nezbytné shrnout, že základní pravidla o rozložení důkazního břemene v daňovém řízení jsou dlouhodobě ustálena jak zákonem, tak judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z ust. § 92 odst. 3 daňového řádu vyplývá, že primárním nositelem důkazního břemene je daňový subjekt, který musí prokázat všechny skutečnosti uváděné v daňovém tvrzení, a tedy i faktické uskutečnění zdanitelného plnění, z něhož uplatňuje nárok na odpočet daně dle § 72 a § 73 ZDPH. Teprve v okamžiku, kdy správce daně unese své dílčí důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, tj. prokáže existenci vážných a důvodných pochybností o věrohodnosti, správnosti či průkaznosti tvrzení a důkazů daňového subjektu, přechází důkazní břemeno zpět na daňový subjekt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61; dále rozsudky NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86; a ze dne 24. 6. 2022, č. j. 3 Afs 390/2020-51).
30. V nyní projednávané věci soud proto dospěl k závěru, že správce daně své zákonné důkazní břemeno unesl. Správce daně nezaložil své závěry pouze na ekonomické iracionalitě transakce (provize v řádu stovek procent téměř odpovídající prodejní ceně), ale na dalších nestandardních skutečnostech, jako byla extrémní výše hotovostních plateb údajně realizovaných každý den včetně víkendů a svátků po dobu sedmi měsíců, rozpory ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výpovědi jednatele společnosti OMERTA, jakož i rozpory v předložených podkladech k logistice a garanci dodání. Tyto skutečnosti podle soudu představují více než dostatečný důvod pro vznik vážných pochybností o faktickém průběhu tvrzeného zprostředkování. Správce daně tak splnil podmínku vyžadovanou judikaturou, tedy identifikoval konkrétní, racionální a logicky navazující skutečnosti, které narušují věrohodnost tvrzení žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2021, č. j. 1 Afs 445/2020-56). Teprve poté bylo namístě požadovat po žalobkyni, aby tyto pochybnosti odstranitelným způsobem vyvrátila. To se stalo, žalobkyně však tyto pochybnosti neodstranila. Soud proto uzavírá, že rozložení důkazního břemene proběhlo zákonným a judikatorně konformním způsobem.

31. Ze shora uvedeného také plyne, že správci daně nelze vyčítat nedostatečné prokázání toho, jak si myslí, že transakce probíhala viz námitky žalobkyně (*žalovaný navíc nepřezkoumatelně hodnotil provizi jako „nepřiměřenou“, aniž uvedl, jaká výše by přiměřená byla; žalovaný zpochybnil hotovostní platby, aniž však prokázal, že tyto platby neproběhly; že pokladní saldo sice mohlo naznačit nedostatky účetnictví, ale neznamená to, že hotovostní úhrady neproběhly; správce daně měl dále ověřovat zdroje peněžních prostředků*), ale že bylo na žalobkyni, aby prokázala, že *provizi byla přiměřená, že hotovostní platby proběhly, že žalobkyně měla zdroje peněžních prostředků k hotovostním úhradám.*
32. Žalobkyně však v tomto směru nepřinesla žádná konkrétní tvrzení a nepředložila žádné konkrétní důkazy a nečiní tak ani v žalobě.
33. Pokud žalobkyně namítá, že *správce daně se spokojil s pouhou dedukcí o nepravděpodobnosti plateb, nikoli s důkazem opaku, čímž neunesl své důkazní břemeno*, soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že správce daně není povinen prokazovat opak žalobkyní nedostatečně tvrzeného skutkového stavu věci.
34. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný nesprávně interpretoval konverzaci mezi uživateli označenými jako „J.“ a „H.“. Po prostudování spisu i napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že žalovaný se tímto důkazem zabýval dostatečně podrobně a jeho závěry jsou logicky odůvodněné. Z textu konverzace nevyplývá, že by „J.“ vystupoval v pozici pouhého zprostředkovatele jednajícího z pověření žalobkyně; naopak komunikace vykazuje znaky přímého obchodního jednání mezi kupujícím a prodávajícím. „J.“ sám poptává zboží, řeší registraci u zdravotnických orgánů, žádá informace o dalších produktech, a dokonce přijímá nabídku testů na Covid bez jakékoliv konzultace s jiným subjektem. Takové jednání je typické pro přímého kupujícího, nikoli pro prostředníka, jehož činnost je ze své podstaty závislá na pokynech klienta. Rovněž anglická přezdívka „J.“ ve WeChat komunikaci víc odpovídá anglickému ekvivalentu českého jména J., než jménu zástupce zprostředkovatele T. D. Pan J. I. byl jednatele zástupce odvolatele společnosti Prioritas s.r.o. Tomu rovněž odpovídá výpověď čínského dodavatele H. S., který na dotaz ohledně osoby se jménem T. D. uvedl, že jej možná kontaktoval, ale nebyl si jistý.
35. Další a významný rozpor soud shledává v nesouladu mezi e-mailovou komunikací a výpovědí jednatele společnosti OMERTA, pana D. Zatímco e-mailová komunikace předložená žalobkyní měla dokazovat, že faktury byly zaslány tomuto svědkovi, pan D. výslovně uvedl, že s dodavatelem komunikoval výhradně přes WeChat. Tento rozpor podstatným způsobem snižuje věrohodnost verze skutkového děje tvrzené žalobkyní. Soud souhlasí se žalovaným, že komunikace na WeChat ani její doprovodné doklady neprokazují

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

faktické uskutečnění zprostředkování, a nebyly tedy způsobilé vyvrátit existující pochybnosti správce daně.

36. Svědecká výpověď pana D. byla pro věc klíčová, neboť měla potvrdit rozsah a faktický průběh zprostředkovatelských služeb. Soud však musí rovněž konstatovat, že svědecká výpověď byla značně rozporná, povrchní a z hlediska prokazování plnění nedostatečná. Pan D. nebyl schopen uvést konkrétní údaje týkající se přepravy, proclení, logistického řetězce ani způsobu zajištění garance dodání. Tyto skutečnosti jsou přítom u transakce v celkové výši přesahující 65 milionů Kč zcela zásadní. Tvrdil-li svědek, že zprostředkování zajišťoval výhradně osobně a komplexně, musela by být jeho schopnost poskytnout detailní a konzistentní výpověď výrazně vyšší. Naopak celá řada jeho výroků byla obecná a v rozporu s jinými důkazy ve spise (např. proforma faktura, která měla nahrazovat kupní smlouvu a která byla hodnocena v bodě 35 rozhodnutí). Hodnocení svědecké výpovědi pana T. D. jako nevěrohodné (viz bod 34, 40 a 41 rozhodnutí) bylo tedy řádně zdůvodněno a soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení. Ani soud nevidí přidanou hodnotu ve výši 65 milionů Kč tohoto svědka na celé transakci.
37. Nad rámec shora uvedeného soud připomíná, že u tzv. nestandardních okolností, které vedou správce daně k závěru o vzniku důvodných pochybností, jde často o to, že pokud by to byla pouze jedna taková skutečnost (např. *zda svědek D. znal, jak se přepravuje zboží, což zprostředkovatel nemusí vědět*), a další okolnosti by verzi žalobkyně podporovaly (platby by probíhaly převodem, konverzace WeCHat by probíhala mezi „H.“ a „T.“ a nikoliv „J.“, Č. by potvrdil, že pana T. D. zná již dlouho a dlouhodobě s ním obchoduje, provize by nepřekračovala prodejní cenu zboží, atd.), zcela jistě by šlo tuto skutečnost vyhodnotit nikoliv jako další skutečnost zdůvodňující pochybnosti, jelikož by zde pochybnosti založené jinými shora uvedenými okolnostmi nebyly.
38. Co se pak týče dalších důkazních návrhů žalobkyně, soud připomíná, že podle ustálené judikatury není správní orgán povinen provést veškeré navržené důkazy, ale pouze ty, které jsou způsobilé ovlivnit skutkový závěr (zásada hospodárnosti a koncentrace řízení). Žalovaný přesvědčivě vysvětlil v bodech 58 a 73 rozhodnutí, proč další svědecké výpovědi nemohly odstranit klíčové pochybnosti zakládající se na ekonomické nelogičnosti obchodu, nepravděpodobnosti způsobu úhrady a rozporech ve výpovědi hlavního aktéra s e-mailovou korespondencí a komunikací WeChat. Soud proto shledává postup žalovaného, který odmítl provést nebo zopakovat žalobkyní navržené důkazy, souladným s § 115 odst. 3 daňového řádu a neshledává v něm porušení procesních práv žalobkyně.
39. Soud konečně odkazuje na to, že argumentace žalobkyně založená na profesním vzdělání MUDr. S. je irelevantní. Profesní etika lékaře nijak nesvědčí o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění, a už vůbec nemůže vyvrátit zjištěné objektivní pochybnosti. Zásada materiální pravdy neukládá správci daně povinnost přihlížet k motivům či „vyšším ideálům“ účastníka, ale ke skutečnostem relevantním pro dokazování. Správce daně hodnotil dostupné objektivní podklady, nikoli osoby jednající za žalobkyni, a soud neshledal v jeho přístupu jakýkoli prvek podjatosti či libovůle.
40. Soud uzavírá, že žádná z námitek žalobkyně nebyla shledána důvodnou. Naopak za situace, že žalobkyně napadá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, by soud očekával, že minimálně v žalobě žalobkyně detailně uvede svou skutkovou verzi, tj. například jakým způsobem probíhaly denní hotovostní platby. V odvolání sice sdělila, že hodlá předložit výběry svého jednatele z účtů, to však neučinila a tvrzení o takřka každodenních výběrech

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

hotovosti (ve výši zpravidla 270 000 Kč) jednatelem žalobkyně nijak nedoložila. V žalobě k tomu rovněž nic neuvedla, ačkoliv věděla, že způsob platby byl jeden z důvodů vážných a důvodných pochybností správce daně.

41. Dále by soud očekával, že žalobkyně vysvětlí, proč se k tomuto způsobu platby v době covidu uchýlila, když mnohem pohodlnější by bylo zadat jednorázovou vyšší platbu přímo z banky. Rovněž by žalobkyně měla vyložit, proč zvolila za zprostředkovatele někoho, kdo následně nebyl schopen vysvětlit, co konkrétně vykonal a v čem spočívala jeho přidaná hodnota celé transakci (když např. z výpovědi svědka D. vyplynulo, že dopravu a proclení zabezpečoval Č., a nikoliv společnost OMERTA, a že čínského dodavatele poznal na platformě Alibaba tím že zadal do vyhledávače masky a dle ceny vybíral a našel kontakt na tuto osobu „H.“ - viz bod 33 rozhodnutí), resp. proč žalobkyně nemohla provést transakci bez tohoto zprostředkovatele (viz bod 48 rozhodnutí). Samotné objevení H. S. na Alibabě zcela jistě tuto hodnotu 65 milionů Kč nemá. Pokud taková a podobná vysvětlení ohledně skutkového stavu věci soud v žalobě nenašel, nemohl žalobkyni přitakat v tom, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Pokud chtěla žalobkyně shora uvedené prokazovat výpověďmi navržených svědků, bylo namístej nejdříve dotvrdit skutečnosti, které mají tito svědci prokázat, a nikoliv požadovat jejich výslech a očekávat, že se tyto skutečnosti správní orgán i žalobkyně z něho teprve dozví.
42. Pokud měla žalobkyně za to, že překlad použitý správcem daně je nesprávný, měla možnost doložit vlastní překlad z angličtiny do češtiny, což neučinila a neupozorňuje na chyby v překladu ani v žalobě. Vyslýchat k této skutečnosti svědkyni nebylo zcela jistě nutné.
43. Závěrem tedy soud shrnuje, že pokud chce daňový subjekt žádat o odpočet, musí mít jednak perfektní doklady - viz ust. § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH, a jednak musí být schopen toto plnění prokázat - viz ust. § 92 odst. 3 daňového řádu. Pokud vyplývá již z předložených dokladů pochybnost o předmětu a rozsahu plnění, musí spoléhat na další důkazy, a tedy i na paměť a ochotu svědků vypovídat. Jestliže pak tyto další důkazy předmět a rozsah plnění bez pochybností neprokážou, naopak pochybnosti správce daně prohloubí, daňovému subjektu nemůže být uznán nárok na odpočet, a to přes to, že tato plnění uvedl daňový subjekt i deklarovaný dodavatel do svých daňových přiznání a do svých kontrolních hlášení.
44. Obdobný závěr vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Af 71/2018-44 ze dne 18. 5. 2021, který se sice týká daně z příjmů právnických osob, nicméně závěry v něm obsažené týkající se síly důkazních prostředků lze aplikovat i v tomto případě: *„Na tomto místě musí soud zdůraznit, že v rámci daňového řízení tíží daňový subjekt důkazní břemeno prokázat veškeré skutečnosti tvrze v daňovém přiznání. Tuto skutečnost musí mít daňový subjekt na paměti již v době přijímání plnění od dodavatelů a placení odvedené práce, a má si pořizovat dostatečně průkaznou dokumentaci. Pokud se daňový subjekt spolehne při prokazování rozhodných skutečností pouze na svědecké výpovědi namísto materiálních důkazů, pak musí počítat s tím, že nedokonalost lidské paměti půjde s ohledem na rozvržení důkazního břemene v daňovém řízení k jeho tíži.“*
45. Městský soud v Praze tak ve shodě s žalovaným uzavírá, že okolnosti případu jsou nestandardní a vyvolávají pochybnosti týkající se zprostředkování nákupu masek. Žalobkyně v průběhu řízení nepředložila žádný relevantní důkaz k prokázání přijetí zprostředkovatelských služeb. Soud se tak plně ztotožňuje s žalovaným, že tyto skutečnosti zakládají důvodné a racionální pochybnosti o oprávněnosti nároku na odpočet daně žalobkyní. Žalovaný správní orgán se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dostatečně podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k rozhodujícím namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Nutno tak dojít k závěru, že žalobkyně v řízení před správními orgány obou stupňů neprokázala přijetí zdanitelných plnění, ani to, že tato plnění byla v daném rozsahu uskutečněna. Nebyly tak splněny základní zákonem stanovené podmínky uplatnění nároku na odpočet DPH.

46. Správce daně i žalovaný postupovali v mezích zákona, řádně identifikovali důvodné pochybnosti o faktickém uskutečnění plnění a jejich rozhodnutí ob stojí i z hlediska požadavků přezkoumatelnosti, nestrannosti a materiální pravdy. Nárok na odpočet daně nebyl ze strany žalobkyně prokázán.

IV.

Závěr a náklady řízení

47. Jelikož soud tedy neshledal žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení shora označených rozhodnutí žalované důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. března 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.